

ΤΟ ΠΥΒΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

Β΄

‘Η πρώτη μου δουλειά, μετά τις θεωρίες για πατρίδα, πειθαρχία, βαθμούς, χαιρετισμούς, ονομαστικό της στολής, ήτανε να...μαγερέψω.Μ΄ έβα-

λαν’ δεκανέα ‘σσιτιάχηρ’. Ο έπιλοχίας μου Δημη- τρούπουλος ήταν ένας ψηλός, χοντρός με κοιλιά φοβε- ρή—τρείς караβάνες στην καθισιά του—πού στο γυ- φτειο του χαρακωνε τις αιώνιες «κατιστάσεις» και συλ- λογιζότανε φαγάι. Με φώναζε κι’ άφου μούκανε μιά μικρή θεω- ρία, ότι έπρεπε να προσέχω σαν τ’ μάτια μου τήν «αξιοπρέπεια του βαθμού μου» — δεκανέας, δέν ήτανε παι- ξε-γέλας—μού ειπε ότι έννοιαι να φράσιφάδο, με μικρό κρεμ- μούδακι, και στο τέλος μούκοασε και τ’ο μυστικό : —Θέλω, δεκανέα, τ’ο καζάνι χτισμένο.

‘Απόμεινα:

—Χτισμένο; Τι έννοιετε;

Μου εξήγησος: ‘Έπρεπε να χτίσουμε τ’ο καπάκι γύρω-γύρω, με πηλό, για να μη φύγη ή ούσια. Πόσα πράγματα δέ μάθαινε κανείς τότε στο στρατό!

Κατεβήκαμε στην αγορά, να ψωνίσουμε τ’ο βωδινό: Παρατήρησα πώς οι χασάπηδες με κύτταζαν πολύ περίεργα, σά να με ρωτούσαν κάτι: ‘Υπήρχε τότε ένα σύστημα—δέν ξέρω αν τελειοποιήθηκε— άσυρμάτου τηλεγράφου, για τή συνεννόηση με τούς χασάπηδες. ‘Αμα ό σσιτιάχηρς ζητούσε μιά δεκάρα τήν όκά άέρα, έπιανε τ’ο πρώτο κουμπι τ’ο άμπεχόνου του, άμα ήθελε δύο έπιανε τ’ο δεύτερο και...

ούτω καθεξής. Δέν κατάφερα να μνητώ σ’ αυτό τ’ο σύστημα, μ’ όλο πούτανε μυστικόνκαι... πασιγνώστο. Γυρίσαμε στο στρατώνα. Καθα- ρίσαμε άποραδός τ’ο κρεμμύδια και τ’α ριζα- με σ’ ένα παλιό ζεμπιλί. Τ’ο πρωί οι «μάγει- ρου» βόλανε φωτιά, κι’ άρχισαν να μαγερεύ- ουν. Γρή δέ σκάμπαζα από τέτοια δουλειά. Και θαύμαζα τούς «άνδρες» πούδειχναν τόση πείρα. Ρίζανε και τ’ο κρεμμύδια, χτίσανε και τ’ο καπάκι. ‘Όταν σήμανε ουσοίτιο τραβήσαμε τ’ο καζάνι στον τόπο τής διανομής, ξεχτίσαμε τ’ο καπάκι και μοσχοβόλησε ό τόπος. ‘Ημιον πλάί με τή μεγάλη κουτάλα κι’ έκαμάρωνα για τή μυρουδιά τ’ο καζανιού μου, όταν φθάνη ό άξιωματικός τής ύπηρεσίας:

—Βγάλε μιά κουτάλιά, δεκανέα, να δοκιμάσω!

‘Ανακάτεψα τ’ο καζάνι και τράβηξα μιά κουτάλιά: ‘Ενα τράμα παράξενο άνέβασα μαζί με τ’ο κρεμμύδια: ‘Εμοιαζε με... ψαδάκι!

—Τι εν’ αυτό δεκανέα; Μ’ερωτά ή ό άξι- ωματικός.

Τι να τ’ο πώ; Κρατούσα τήν κουτάλα και τόν κύτταζα σά βλάνας.

—Δέν ξέρω, τ’ο είπα: Αυτό άσφαλώς δέν τ’ο ψωνίσαμε στην αγορά.

‘Ηταν ό πάτος τ’ο φαγωμένου ζεμπιλιού. Μου άφαιρέσανε τ’ο άξιωμα’ και μου βάλανε τέσσερες μέρες κράτησι. Τι έφταιγα, αν σκοτάδι όπως ήτανε πρωί πρωί, στο μαγερείο, οι άνδρες δέ μπο- ρέσανε να ίδουν τόν πάτο τ’ο ζεμπιλιού, πού πήγε μαζί με τ’ο κρεμμύδια;

‘Ετσι γνώρισα για πρώτη φορά τή φυλακή. Τ’ο πειθαρχείο τ’ων ύπαξιωματικών ήταν ένα βρομερό κελλί. Σ’ έναν από τούς τοίχους κάποιος από τούς κρατούμενους είχε γράψει: «Δέν ύπάρχει στον ‘Αδη μετάνοια και στον ελληνικό στρατό δικαιοσύνη». Οι συγκρα- τούμενοι μου ήσαν όλοι σαν τρελλοί. ‘Ενας λοχίας, τιμωρημένος με δέκα μέρες φυλάκιση, γιατ’ είχε μεταποιήσει τ’ο άμπεχόνου του, για νάνα κομψότερος—είχε βάλει έννιά κουμπιά άντι έπτά, πούτανε

τ’ο κανονικό, περπα- τούσε άπάνω-κάτω και μονολογούσε.

— Δέ θα γίνω πο- λίτης, κύριε; Θα γίνω, κύριε! Θα μου πής: Και τι θα κάνης άμα γίνης πολιτης, κύριε; Θα φορέσω μπλεγκρίνες κύριε! Μάλιστα, μπλε- γρίνες!..

Δέν τόν κατάφερα ποτέ να μου εξήγηση τι έννοούσε με- λεγκρίνες. Κατά πάσαν πιθανότητα ό,τι πιδ φαντακτερό και πιδ άκανόνιστο, ό,τι μπορούσε ν’ άποθηρώση τόν κανονισμό και τόν συνταγματάχηρ.

‘Ηταν τότε στρατός περίεργος πού ζούσε κι’ έργαζότανε, μόνο και μόνο για να έπιθεωρηθή. ‘Όλο γυαλίζαμε τ’α πράματά μας, κι’ όλο άγυάλισα ήτανε. Και τι άπειρα πράγματα θέλανε γυάλισμα! Τ’α κουμπιά, τ’α σπαθιά, τ’α σηφρούνια, οι άναβολείς, οι χαλινοί, τ’α ντουφέκια, τ’α κανόνια και τ’ άπειρα εξαρτήματά τους. Μόνο για να μάθουμε πώς τα λέγανε στην όμηρική διάλεκτο θέλαμε τούλα- χιστον δυό μήνες. Να μερικά δείγματα τ’ου όνομαστικου.

Μάσθλα τής ύπουριδός.

Λαιπάδνα και σειράδες.

Πόρη μετ’α γλωγγός.

‘Ανθέμια και άκρανθέμια.

Κάποτε ό λοχίας τής θεωρίας ειπε σ’ έναν πυροβολητή τ’ου έκπαιδευτικου ούλαμου, όπου μās πήγα- νε σέ λιγάκι, δείχνοντάς του ένα εξάρτημα τής όβιδός:

—Αυτό είναι τ’ο κοχλιοστρόφιον τ’ου έγκαι- ροφλεγους πυροσωλήνος!

Κι’ ό πυροβολητής, νομίζοντας ότι πρό- κειται για παιγνίδι λέξεσιν:

—Είνε κι’ άλλα πιδ δύσκολα, κύρ λοχία:

—‘Ασπρη πέτρα ξεξασρη, κι’ από τόν ήλιο ξεξασπότρη!

Αυτά τ’α ρούχα μας, τ’α μέρη τής στολής μας, δέν ήταν εύκολο να τα μάθουμε. Τ’ο παν- ταλόνι μας έλέγετο ως εξής: «Περικελις έξ έρέας μετ’α δερμάτων», τ’ο όποιον αγαθός Κα- ρυστινός μετέφρασαν εις «σκελετό διά ξεράς μετ’α δερμάτων!»

Τ’ο μεγάλο πρόβλημα ήταν ή γυναίκα.

‘Η ήμερα τής πλύστρας και τής κόρης τής πλύστρας, πούρχότανε να παραλάβη τ’ άπλυτα τής πυ- ροβολαρχίας, ήτανε κομοιοτορική. Κάθε πλάσμα με φουοτάνι συγκινούσε βαθύτατα. ‘Ο έπιλοχίας Κωστακόπουλος έβαζε τ’ο κιάλι τής πυροβολαρχίας του, μεγάλο, με ποδάρια, στο παράθυρο κι’ έπι- κοποτούσε τ’α δουλικά στο Κολωνάκι:

—Έλάτε δω, μαρε, έλάτε—φώναζε στους ύπαξιωματικούς του— να ιδήτε κόμματους!..

Και τής βλέπαμε με τ’ο τηλεσκόπιο. Τ’ο βραδάκι γενική έξοδος στο Βαταχονήσι, γκράν, γκρούν τ’α σπαθιά, κίνησις στα παράθυρα από τ’α δρομάκια, ειδήλλια φευγαλιά, μαραζομένα...κι’ αυτά με τ’ο τηλεσκόπιο. Ξέσπασμα στο κρασί, στην ταβέρνα και στον καυγά: Φόρα—ά σπαθιά κι’ όποιον πάρη ό χάρος. ‘Ιδανικό μας ό Μουρού- ζης: Ξπάστα, χάλστα. Κι’ ό τελευταίος δεκανέας ήτανε Μουρού- ζης—έξυνη να νύχια του για σπαθιές. Τ’ο γλέντι άρχιζε με μεζε- δάκι και τελειωνε στο Φρουραρχείο. Τ’α βιβλιάρια δέ φθάνανε για τις ποιές. Κάτι τους κολλούσανε στο τέλος πρόσθετα φύλλα.

ΣΤΥΡΙΟΥ ΜΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.

